

Arrest

nr. 55 783 van 9 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 16 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 november 2010 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 22 november 2010 in kennis gesteld. Dit vormen de bestreden beslissingen. Deze zijn als volgt gemotiveerd:

Voor verzoeker:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Kosovo Polje en bent u Kosovaars staatsburger. In 1999 ontvluchtte u de oorlog in Kosovo en trok u met uw echtgenote B.(...) S.(...)(O.V. 6.596.732) naar Mladenovac, Servië. Na een jaar keerde u voor één dag terug naar Kosovo om uw vader te zoeken. Uw ouderlijke woning bleek verkocht te zijn en uw vader verdwenen. U keerde al snel weer terug naar Mladenovac. Uw kinderen werden allen geboren in Belgrado. Na zes tot zeven jaar werden de barakken waarin u in Mladenovac woonde door Servische jongeren in brand gestoken. U verbleef hierop een jaar onder een brug in Mladenovac. U werd in Mladenovac meermaals gepest door Serviërs. U wendde zich éénmaal tot de Servische politie, maar daar kreeg u te horen dat u niets te zoeken had in Servië en dat u maar moest terugkeren naar Kosovo. Uiteindelijk keerde u daadwerkelijk terug naar Kosovo, waar u hoopte op een beter leven. Nadat u zeven of acht maanden in het huis van uw schoonvader in Kosovo Polje had verbleven, vielen er op een nacht drie etnische Albanezen van het UCK (Kosovaars Bevrijdingsleger) uw woning binnen en werd u met een jachtgeweer bewusteloos geslagen. Toen u terug bij bewustzijn kwam, zag u dat uw echtgenote verkracht was, in haar been was gestoken met een mes en aan haar hoofd was verwond. U bracht uw echtgenote naar een Servische dokter in het dorp Ugljare. Deze dokter wilde uw echtgenote echter niet helpen, maakte u uit voor Albanees en stuurde u weg. U durfde niet naar een Albanese dokter te gaan uit vrees dat u vermoord zou worden of dat de dokter uw echtgenote zou vermoorden. Na dit incident werd u op straat vaak uitgescholden en achtervolgd door Ashkali en Egyptenaren en werd uw echtgenote door hen betast. Anderhalve maand na het incident hoorde u van een Ashkali dat u Kosovo moest verlaten of dat u anders opnieuw aangevallen zou worden en dat ook uw dochters verkracht zouden worden. U durfde niet naar de politie gaan omdat u schrik had dat u nog meer gehaat zou worden en omdat Albanezen toch steeds voor Albanezen opkomen. U richtte zich tot een zekere M.(...), raadslid van een organisatie voor Ashkali, die u aanraadde Kosovo te verlaten en u verbood nog over het incident te praten omdat het anders uw dood zou worden. Uit vrees voor de etnische Albanezen die uw vrouw verkracht hadden en voor de Ashkali die u op straat lastigvielen besloot u Kosovo nogmaals te verlaten en reisde u met uw gezin naar België, waar u op 16 maart 2010 asiel aanvraagde. Uw echtgenote kampt ten gevolge van de verkrachting momenteel met psychische problemen en is hiervoor in België in behandeling bij een psychiater. Jullie hebben intussen op grond van haar medische problemen ook een regularisatieaanvraag ingediend. U wenst niet naar Kosovo terug te keren omdat u vreest er vermoord te zullen worden door de drie UCK-ers, door andere Albanezen en Ashkali, en omdat u vreest dat ze ook uw dochters zullen verkrachten.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke VN-administratie voor Kosovo), uitgereikt op 6 oktober 2005 te Pristina; uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 17 maart 2004 door de gemeente Kosovo Polje; uw Servische ontheemdenkaart, uitgereikt op 1 maart 2000 te Mladenovac; uw UNMIK-geboorteakte, uitgereikt op 28 september 2005 te Kosovo Polje; uw Servische huwelijksakte, uitgereikt op 8 november 2004 te Mladenovac; en een verklaring van de gemeente Kosovo Polje waaruit blijkt dat u op 15 juni 1983 geboren bent in Kosovo Polje, uitgereikt op 7 september 2005 te Kosovo Polje; een medisch attest, uitgereikt op 1 juni 2010 te la Louvière, waarin gesteld wordt dat uw echtgenote aan PTSS lijdt en psychotherapie nodig heeft; een kopie van jullie aanvraag voor medische regularisatie op basis van de psychische problemen (PTSS) van uw echtgenote, uitgereikt op 5 augustus 2010 te Brussel; en twee Belgische medische voorschriften voor diverse medicijnen voor uw echtgenote.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om ten aanzien van Kosovo, het land waarvan u en uw echtgenote verklaren staatsburger te zijn en waar jullie voor jullie komst naar België gewoond zouden hebben, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er enkele ongerijmdheden zitten in uw verklaringen over uw verblijf in Servië en Kosovo. Zo verklaarde u dat u, nadat u de oorlog in Kosovo in 1999 was ontvlucht, zes tot zeven jaar, tot 2006 of 2007 dus, in Mladenovac verbleef, waarna u terugkeerde naar Kosovo (CGVS, p. 3, 7). Zowel u als uw echtgenote verklaarden echter ook dat jullie Servië pas verlaten zouden hebben na de geboorte van uw jongste zoon, T.(...), die op 8 mei 2009 geboren werd en die volgens zijn geboorteakte inderdaad geboren is in Belgrado (CGVS, p. 8; CGVS echtgenote, p. 3). Enkele weken na uw terugkeer in Kosovo, zo verklaarde u verder, vroeg u een UNMIK identiteitskaart aan in Kosovo Polje (CGVS, p. 7). De datum van uitreiking op deze identiteitskaart is evenwel 6 oktober 2005. Hiermee geconfronteerd, repliceerde u echter dat u in 2005 nog steeds in Mladenovac verbleef en dat u tussen 1999 en uw terugkeer naar Kosovo zes tot zeven jaar later slechts één keer, namelijk een jaar na uw vertrek uit Kosovo tijdens de oorlog, naar Kosovo terugkeerde voor een dag. U verklaarde verder dat UNMIK met opzet een verkeerde datum op uw identiteitskaart zou hebben genoteerd omdat ze u niet konden uitstaan en u hierdoor problemen zou krijgen en u dan geslagen zou worden door de

politie. U zou hebben gevraagd waarom ze dit deden, maar men zou u gezegd hebben dat u moest zwijgen of dat u anders geslagen zou worden (CGVS, p. 8-9). Dit is echter een geheel blote bewering die geenszins op enige objectieve gegevens is gestoeld.

Voorts verklaarde u dat Kosovo Polje niet over een Roma voorzitter beschikt en dat er enkel vroeger een Roma voorzitter in Pristina was (CGVS, p. 17). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat Kosovo Polje wel degelijk over een Roma leider beschikt. U verklaarde evenwel nog nooit van deze persoon, met name F.(...) G.(...), gehoord te hebben (CGVS, p. 17), de lokale Roma leider die zetelt in het 'comité van de gemeenschappen' in Kosovo Polje. Ook van M.(...) B.(...), ambtenaar bij het 'bureau van de gemeenschappen', had u nog nooit gehoord (CGVS, p. 17). Beide instellingen spelen nochtans een belangrijke rol in de bescherming van de rechten van minderheden binnen de gemeente van Kosovo Polje. Tot slot kon u niet te vertellen wat "Fidan Lahu" is (CGVS, p. 18). Dit centrum voor samenwerking en integratie is een koepelorganisatie waar verschillende NGO's die opkomen voor de rechten van de minderheden samengebracht zijn en waar Roma terecht kunnen voor meerdere zaken waaronder gratis juridisch advies en bijstand, informatie over onderwijs, gezondheid en de integratie van vrouwen. Gezien de duidelijke aanwezigheid en belangrijke rol van dit centrum in de RAE-gemeenschap van Kosovo Polje is het hoegenaamd niet geloofwaardig dat u, indien u in de laatste maanden voor uw komst naar België werkelijk in Kosovo Polje zou hebben verbleven, niet zou weten wat Fidan Lahu is.

De bovenstaande ongerijmdheden in uw verklaringen over uw verblijf in Servië en uw terugkeer naar Kosovo, evenals uw gebrek aan kennis over de Roma gemeenschap in Kosovo Polje, zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde continue, recente verblijf in Kosovo voor uw komst naar België ernstig op de helling. Dat de geloofwaardigheid van uw beweerde recente verblijf in Kosovo op de helling staat wordt verder bevestigd doordat u niet weet wat EULEX (European Union Rule of Law Mission) is, namelijk de missie van de Europese Unie die op 9 december 2008 de taken van de UNMIK-politie overnam (CGVS, p. 14). Ook uw echtgenote heeft nog nooit van EULEX noch van UNMIK (tijdelijke VN administratie in Kosovo sinds 10 juni 1999) gehoord (CGVS echtgenote, p. 5-6).

Tevens kunnen enkele flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote aangaande de concrete problemen die jullie in Kosovo zouden hebben gekend en die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor jullie vlucht naar België. Zo verklaarde u dat u uw echtgenote, nadat drie etnische Albanezen uw huis waren binnengevallen en uw echtgenote hadden verkracht en verwond, naar een Servische dokter in Ugljare bracht. Deze dokter zou evenwel hebben geweigerd uw echtgenote te verzorgen en maakte u uit voor Albanees (CGVS, p. 11, 12, 16). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat u haar niet naar een dokter bracht omdat jullie bang waren en dat ze zelf de wonde aan haar been verzorgde (CGVS echtgenote, p. 5). U verklaarde verder dat de drie Albanezen die uw huis binnenvielen u waarschuwden en zeiden dat u Kosovo moest verlaten. Anderhalve maand later herhaalde een Ashkali u nogmaals dat u Kosovo moest verlaten of dat men anders terug bij u zou binnenvallen en dat dan ook uw dochters verkracht zouden worden en jullie vermoord zouden worden (CGVS, p. 10, 11). Uw echtgenote verklaarde echter expliciet dat jullie anderhalve maand na de inval door de drie Albanezen naar België vertrokken en dat de bedreigingen geuit door de drie Albanezen door niemand werden herhaald en dat u niet nogmaals bedreigd werd (CGVS echtgenote, p. 7). Deze tegenstrijdigheden zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Kosovo Polje ernstig op de helling.

U verklaarde in verband met de inval door de Albanezen in Kosovo Polje voorts nog naar een zekere M.(...) te zijn gestapt, raadslid van een organisatie voor Ashkali, die u aangeraden zou hebben Kosovo te verlaten en niet meer over de zaak te spreken (CGVS, p. 14). Deze uitleg is echter zeer onaannemelijk aangezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf, waaronder ook vertegenwoordigers uit de gemeente Kosovo Polje. Uit continue directe contacten tijdens en ook na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder Kosovo Polje, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Gelet op deze informatie is het geenszins geloofwaardig dat, indien u een ernstig

interetnisch incident daadwerkelijk zou hebben gemeld aan een vertegenwoordiger van de RAE-gemeenschap in Kosovo Polje, deze persoon dit in de doofpot zou hebben willen steken en dat hierover aldus niet bericht zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw problemen met drie Albanezen van het UCK die uw woning binnenvielen en uw echtgenote verkrachtten. Alle voorgaande vaststellingen nopen er ook toe te besluiten dat uw (algemene) geloofwaardigheid dermate ondermijnd wordt dat er al evenmin enig waarheidsgehalte kan worden toegedicht aan uw verklaringen aangaande de achtervolgingen en pesterijen door Ashkali en Egyptenaren (CGVS, p. 4, 15).

Uw geloofwaardigheid wordt verder nog aangetast doordat ook uw beweringen inzake het gebrek aan hulp en bescherming door de Kosovaarse politie, waar u geen klacht indiende in verband met uw beweerde problemen aangezien u bij Albanezen niet over Albanezen kan gaan klagen omdat u dan nog meer gehaat zou worden, en inzake het gebrek aan bescherming door de internationale autoriteiten, waar u ook geen klacht indiende omdat de Albanese tolken niet juist zouden vertalen (CGVS, p. 12-13), niet geloofwaardig zijn. Het betreft immers louter blote beweringen die al evenmin overeenkomen met voornoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal, waaronder de Roma leider van Kosovo Polje, F.(...) G.(...), verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode

2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tevens merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat tot slot de door u en uw echtgenote aangehaalde psychische problemen van uw echtgenote betreft – uw echtgenote zou sinds het incident met de drie Albanezen en ten gevolge van de verkrachting waarvan ze het slachtoffer geworden zou zijn o.a. last van een stijve nek hebben, stemmen horen en de beelden van het incident steeds terugzien, last hebben van hoofdpijn en slecht slapen (CGVS, p. 9, 15-16; CGVS echtgenote, p. 4) – dient opgemerkt te worden dat er, gezien de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door jullie uiteengezette asielrelaas, ook geen enkel geloof gehecht kan worden aan jullie bewering dat haar gezondheidsproblemen het gevolg zouden zijn van dit incident. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat uw echtgenotes medico-psychische problemen als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw identiteitskaarten, uw geboorteakte, de verklaring van de gemeente Kosovo Polje en uw huwelijksakte tonen louter uw identiteit, uw herkomst uit Kosovo, en uw huwelijk aan, maar hieraan wordt in deze beslissing op zich niet getwijfeld. De ontheemdenkaart uit Servië toont aan dat u als ontheemde geregistreerd werd in Mladenovac (Servië), maar wijzigt niets aan de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde continue, recente verblijf in Kosovo. Het medisch attest en de twee medische voorschriften tonen aan dat uw echtgenote in België behandeling heeft gezocht voor psychische problemen en dat ze ook medicatie moet innemen, maar deze documenten geven geen enkel uitsluitsel over de exacte oorzaak van haar medische problematiek. De kopie van jullie medische regularisatieaanvraag staat deze aanvraag en het feit dat zij gebaseerd is op psychische problemen die uw echtgenote zou hebben opgelopen ten gevolge van de verkrachting in Kosovo. Er kan hier evenwel in herinnering worden gebracht dat deze gebeurtenis door het Commissariaat-generaal ongeloofwaardig is bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Voor verzoekster:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Pristina en bent u Kosovaars staatsburger. Sinds de Kosovo-oorlog van 1999 woonde u weliswaar in Mladenovac, Servië, samen met uw echtgenoot B.(...) E.(...) (O.V. 6.596.732). Uw kinderen werden allemaal geboren in Belgrado. Nadat u zeven of acht jaar in Mladenovac had verbleven, werden de barakken waarin u woonde in brand gestoken door Servische jongeren. U woonde hierop een jaar onder een brug in Mladenovac. U vond daar echter geen rust en keerde met uw gezin terug naar Kosovo. U trok in in het huis van uw vader in Kosovo Polje. Zeven tot acht maanden later vielen er 's nachts drie etnische Albanezen jullie huis binnen. De drie sloegen uw echtgenoot bewusteloos, verkrachtten u en verwondden u aan uw hoofd en uw been. De Albanezen waarschuwden jullie dat jullie niet in Kosovo konden blijven of dat ze jullie anders zouden vermoorden. U wendde zich na het incident niet tot een dokter of ziekenhuis om u te laten verzorgen. U en uw echtgenoot dienden ook geen klacht in bij de politie omdat jullie bang waren en omdat Albanezen andere Albanezen toch geen kwaad gaan doen. Sinds het incident heeft u last van nekpijn en hoofdpijn, hoort u nog steeds de stemmen van de Albanezen en slaapt u slecht. Uit schrik dat uw kinderen hetzelfde zou overkomen als u, verliet u anderhalve maand na het incident Kosovo en reisde u met uw gezin naar België, waar u op 16 maart 2010 asiel aanvraagde. U bent intussen voor uw psychische problemen in België in behandeling bij een psychiater en heeft op basis van deze gezondheidsproblemen ook een medische regularisatieaanvraag ingediend. U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit angst voor de Albanezen die u hebben verkracht.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 5 november 2004 door de gemeente Kosovo Polje; uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 22 augustus 2005 te Nis; de Servische geboorteaktes van uw kinderen, uitgereikt op diverse data te Belgrado; uw Servische ontheemdenkaart, uitgereikt op 29 maart 2005 te Mladenovac; en de Servische ontheemdenkaarten van uw kinderen, uitgereikt op 29 maart 2005, 1 juni 2005, 11 maart 2008 en 25 augustus 2009 te Mladenovac.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot B.(...) E.(...) werden uiteengezet (CGVS, p. 8). In het kader van zijn asielaanvraag werd evenwel een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om ten aanzien van Kosovo, het land waarvan u en uw echtgenote verklaren staatsburger te zijn en waar jullie voor jullie komst naar België gewoond zouden hebben, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er enkele ongerijmdheden zitten in uw verklaringen over uw verblijf in Servië en Kosovo. Zo verklaarde u dat u, nadat u de oorlog in Kosovo in 1999 was ontvlucht, zes tot zeven jaar, tot 2006 of 2007 dus, in Mladenovac verbleef, waarna u terugkeerde naar Kosovo (CGVS, p. 3, 7). Zowel u als uw echtgenote verklaarden echter ook dat jullie Servië pas verlaten zouden hebben na de geboorte van uw jongste zoon, T.(...), die op 8 mei 2009 geboren werd en die volgens zijn geboorteakte inderdaad geboren is in Belgrado (CGVS, p. 8; CGVS echtgenote, p. 3). Enkele weken na uw terugkeer in Kosovo, zo verklaarde u verder, vroeg u een UNMIK identiteitskaart aan in Kosovo Polje (CGVS, p. 7). De datum van uitreiking op deze identiteitskaart is evenwel 6 oktober 2005. Hiermee geconfronteerd, repliceerde u echter dat u in 2005 nog steeds in Mladenovac verbleef en dat u tussen 1999 en uw terugkeer naar Kosovo zes tot zeven jaar later slechts één keer, namelijk een jaar na uw vertrek uit Kosovo tijdens de oorlog, naar Kosovo terugkeerde voor een dag. U verklaarde verder dat UNMIK met opzet een verkeerde datum op uw identiteitskaart zou hebben genoteerd omdat ze u niet konden uitstaan en u hierdoor problemen zou krijgen en u dan geslagen zou worden door de politie. U zou hebben gevraagd waarom ze dit deden, maar men zou u gezegd hebben dat u moest zwijgen of dat u anders geslagen zou worden (CGVS, p. 8-9). Dit is echter een geheel blote bewering die geenszins op enige objectieve gegevens is gestoeld.

Voorts verklaarde u dat Kosovo Polje niet over een Roma voorzitter beschikt en dat er enkel vroeger een Roma voorzitter in Pristina was (CGVS, p. 17). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat Kosovo Polje wel degelijk over een Roma leider beschikt. U verklaarde evenwel nog nooit van deze persoon, met name F.(...) G.(...), gehoord te hebben (CGVS, p. 17), de lokale Roma leider die zetelt in het 'comité van de gemeenschappen' in Kosovo Polje. Ook van M.(...) B.(...), ambtenaar bij het 'bureau van de gemeenschappen', had u nog nooit gehoord (CGVS, p. 17). Beide instellingen spelen nochtans een belangrijke rol in de bescherming van de rechten van minderheden binnen de gemeente van Kosovo Polje. Tot slot kon u niet vertellen wat "Fidan Lahu" is (CGVS, p. 18). Dit centrum voor samenwerking en integratie is een koepelorganisatie waar verschillende NGO's die opkomen voor de rechten van de minderheden samengebracht zijn en waar Roma terecht kunnen voor meerdere zaken waaronder gratis juridisch advies en bijstand, informatie over onderwijs, gezondheid en de integratie van vrouwen. Gezien de duidelijke aanwezigheid en belangrijke rol van dit

centrum in de RAE-gemeenschap van Kosovo Polje is het hoegenaamd niet geloofwaardig dat u, indien u in de laatste maanden voor uw komst naar België werkelijk in Kosovo Polje zou hebben verbleven, niet zou weten wat Fidan Lahu is.

De bovenstaande ongerijmdheden in uw verklaringen over uw verblijf in Servië en uw terugkeer naar Kosovo, evenals uw gebrek aan kennis over de Roma gemeenschap in Kosovo Polje, zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde continue, recente verblijf in Kosovo voor uw komst naar België ernstig op de helling. Dat de geloofwaardigheid van uw beweerde recente verblijf in Kosovo op de helling staat wordt verder bevestigd doordat u niet weet wat EULEX (European Union Rule of Law Mission) is, namelijk de missie van de Europese Unie die op 9 december 2008 de taken van de UNMIK-politie overnam (CGVS, p. 14). Ook uw echtgenote heeft nog nooit van EULEX noch van UNMIK (tijdelijke VN administratie in Kosovo sinds 10 juni 1999) gehoord (CGVS echtgenote, p. 5-6).

Tevens kunnen enkele flagrante tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote aangaande de concrete problemen die jullie in Kosovo zouden hebben gekend en die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor jullie vlucht naar België. Zo verklaarde u dat u uw echtgenote, nadat drie etnische Albanezen uw huis waren binnengevallen en uw echtgenote hadden verkracht en verwond, naar een Servische dokter in Ugljare bracht. Deze dokter zou evenwel hebben geweigerd uw echtgenote te verzorgen en maakte u uit voor Albanees (CGVS, p. 11, 12, 16). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat u haar niet naar een dokter bracht omdat jullie bang waren en dat ze zelf de wonde aan haar been verzorgde (CGVS echtgenote, p. 5). U verklaarde verder dat de drie Albanezen die uw huis binnenvielen u waarschuwden en zeiden dat u Kosovo moest verlaten. Anderhalve maand later herhaalde een Ashkali u nogmaals dat u Kosovo moest verlaten of dat men anders terug bij u zou binnenvallen en dat dan ook uw dochters verkracht zouden worden en jullie vermoord zouden worden (CGVS, p. 10, 11). Uw echtgenote verklaarde echter expliciet dat jullie anderhalve maand na de inval door de drie Albanezen naar België vertrokken en dat de bedreigingen geuit door de drie Albanezen door niemand werden herhaald en dat u niet nogmaals bedreigd werd (CGVS echtgenote, p. 7). Deze tegenstrijdigheden zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Kosovo Polje ernstig op de helling.

U verklaarde in verband met de inval door de Albanezen in Kosovo Polje voorts nog naar een zekere M.(...) te zijn gestapt, raadslid van een organisatie voor Ashkali, die u aangeraden zou hebben Kosovo te verlaten en niet meer over de zaak te spreken (CGVS, p. 14). Deze uitleg is echter zeer onaannemelijk aangezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf, waaronder ook vertegenwoordigers uit de gemeente Kosovo Polje. Uit continue directe contacten tijdens en ook na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder Kosovo Polje, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Gelet op deze informatie is het geenszins geloofwaardig dat, indien u een ernstig interetnisch incident daadwerkelijk zou hebben gemeld aan een vertegenwoordiger van de RAE-gemeenschap in Kosovo Polje, deze persoon dit in de doofpot zou hebben willen steken en dat hierover aldus niet bericht zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw problemen met drie Albanezen van het UCK die uw woning binnenvielen en uw echtgenote verkrachtten. Alle voorgaande vaststellingen nopen er ook toe te besluiten dat uw (algemene) geloofwaardigheid dermate ondermijnd wordt dat er al evenmin enig waarheidsgehalte kan worden toegedicht aan uw verklaringen aangaande de achtervolgingen en pesterijen door Ashkali en Egyptenaren (CGVS, p. 4, 15).

Uw geloofwaardigheid wordt verder nog aangetast doordat ook uw beweringen inzake het gebrek aan hulp en bescherming door de Kosovaarse politie, waar u geen klacht indiende in verband met uw beweerde problemen aangezien u bij Albanezen niet over Albanezen kan gaan klagen omdat u dan nog meer gehaat zou worden, en inzake het gebrek aan bescherming door de internationale autoriteiten, waar u ook geen klacht indiende omdat de Albanese tolken niet juist zouden vertalen (CGVS, p. 12-13), niet geloofwaardig zijn. Het betreft immers louter blote beweringen die al evenmin overeenkomen met voornoemde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze

informatie blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal, waaronder de Roma leider van Kosovo Polje, F.(...) G.(...), verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in

Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tevens merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat tot slot de door u en uw echtgenote aangehaalde psychische problemen van uw echtgenote betreft – uw echtgenote zou sinds het incident met de drie Albanezen en ten gevolge van de verkrachting waarvan ze het slachtoffer geworden zou zijn o.a. last van een stijve nek hebben, stemmen horen en de beelden van het incident steeds terugzien, last hebben van hoofdpijn en slecht slapen (CGVS, p. 9, 15-16; CGVS echtgenote, p. 4) – dient opgemerkt te worden dat er, gezien de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door jullie uiteengezette asielrelaas, ook geen enkel geloof gehecht kan worden aan jullie bewering dat haar gezondheidsproblemen het gevolg zouden zijn van dit incident. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat uw echtgenotes medico-psychische problemen als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw identiteitskaarten, uw geboorteakte, de verklaring van de gemeente Kosovo Polje en uw huwelijksakte tonen louter uw identiteit, uw herkomst uit Kosovo, en uw huwelijk aan, maar hieraan wordt in deze beslissing op zich niet getwijfeld. De ontheemdenkaart uit Servië toont aan dat u als ontheemde geregistreerd werd in Mladenovac (Servië), maar wijzigt niets aan de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde continue, recente verblijf in Kosovo. Het medisch attest en de twee medische voorschriften tonen aan dat uw echtgenote in België behandeling heeft gezocht voor psychische problemen en dat ze ook medicatie moet innemen, maar deze documenten geven geen enkel uitsluitsel over de exacte oorzaak van haar medische problematiek. De kopie van jullie medische regularisatieaanvraag staat deze aanvraag en het feit dat zij gebaseerd is op psychische problemen die uw echtgenote zou hebben opgelopen ten gevolge van de verkrachting in Kosovo. Er kan hier evenwel in herinnering worden gebracht dat deze gebeurtenis door het Commissariaat-generaal ongeloofwaardig is bevonden."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag heeft neergelegd zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte en deze van uw kinderen tonen louter uw identiteit en die van uw kinderen, alsook uw (oorspronkelijke) herkomst uit Kosovo aan, maar deze elementen staan op zich voor mij niet ter discussie. Uw ontheemdenkaart en deze van uw kinderen staven, net zoals bij uw echtgenoot, enkel jullie registratie als ontheemde in Mladenovac (Servië), maar wijzigen niets aan de ongeloofwaardigheid van jullie recente verblijf in Kosovo.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers verwijzen naar de nota van de Hoge Commissaris van het UNHCR "*Burden of proof in refugee claims*" en menen dat de bestreden

beslissingen niet aantonen dat zij zich op ernstige wijze hebben tegengesproken en ze geen manifest tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Tevens menen ze dat de bestreden beslissingen nergens feiten aanhalen die manifest strijdig zijn met hun asielrelaas en de commissaris-generaal de feiten op zulke manier interpreteert dat deze zijn eigen verhaal bevestigen. Voorts stellen verzoekers zich de vraag op welke wijze zij zullen kunnen aantonen dat UNMIK met opzet een verkeerde datum op de identiteitskaart heeft genoteerd, aangezien zij niemand van UNMIK bereid zullen kunnen vinden om dit te bevestigen. Verzoekers menen tevens dat de chronologische situering van bepaalde gebeurtenissen in de tijd, zeker als het gaat om gebeurtenissen van zeer lang geleden, steeds problematisch is voor verzoekers die van Roma-origine zijn en die een zeer beperkte opleidingsgraad hebben, gezien zij nooit naar school zijn geweest. Volgens verzoekers dient er aldus, gelet op het specifieke etnische profiel en de beperkte opleidingsgraad, geen zwaarwichtig karakter toegekend worden aan de onduidelijkheden omtrent hun verblijf in Kosovo, zeker gelet op het feit dat verzoekers hun identiteitskaarten hebben neergelegd, net als nog andere documenten die op voldoende wijze aantonen waar zij hebben verbleven en op welk ogenblik. Bovendien stellen zij hun volledige medewerking te hebben verleend aan het vaststellen van de feiten die aan de grondslag liggen van hun asielaanvraag. Verzoekers vinden dan ook dat dit onderdeel van de motivering niet afdoende is om de bestreden beslissingen te motiveren en hun geloofwaardigheid onderuit te halen. Ter verschoning van hun gebrekkige kennis over de Roma-gemeenschap voeren verzoekers aan dat zij niet vertrouwd zijn met de politieke realiteit en de politieke benamingen ervan. Verzoekers zijn van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen moeite heeft gedaan om de wijze van formuleren van de vragen aan te passen aan het intellectueel niveau van verzoekers. Zij beweren dat eerste verzoeker wel degelijk F. G. en M. B. kent maar hij niet precies weet wat hun officiële functie is. Verzoeker stelt *“dat de eiser ook de term ‘Fidan Lahu’ betekent”*, maar hij beweert niet op de hoogte te zijn van de politieke activiteiten en organisatie. Verzoekers poneren ook dat daar waar de bestreden beslissingen stellen dat zij nog nooit van UNMIK en EULEX gehoord hebben, dit in tegenspraak is met de UNMIK geboorteakte en identiteitskaart die ze voorleggen, en dat dit een bewijs is van hun geringe intelligentie. Wat betreft de tegenstrijdigheid omtrent het bezoek aan de dokter geeft tweede verzoekster aan hieromtrent een vergissing te hebben begaan. Er moet volgens haar echter rekening worden gehouden met haar medische problemen en meer bepaald geheugenproblemen door het post-traumatisch stressyndroom. Dit geldt eveneens de tegenstrijdigheid met betrekking tot de bedreigingen door een Ashkali. Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift dat er wel degelijk bedreigingen zijn geweest door een Ashkali. Zij wijzen er tevens op dat dit posttraumatisch stressyndroom bij tweede verzoekster door een psychiater werd geobjectiveerd en aangetoond waardoor er rekening mee diende gehouden te worden bij de beoordeling van de tegenstrijdigheden, hetgeen in casu niet uit de bestreden beslissing blijkt. Verzoekers geven voorts aan dat UNHCR en de Kwalificatierichtlijn opleggen dat er rekening dient te worden gehouden met mensen met een kwetsbaar profiel.

Aangaande de mogelijkheid om bescherming te krijgen verwijzen verzoekers naar een nieuw rapport van Amnesty International van september 2010 over het risico op vervolging, ernstige schade of feitelijke of juridische staatloosheid bij gedwongen terugkeer van minderheidsgroepen naar Kosovo. Amnesty International drukt daarom op het belang van een eerlijke en effectieve asielprocedure en raadt gedwongen terugkeer af. Daarvoor verwijst Amnesty International o.a. naar de OSCE Mission in Kosovo. Het actieplan bestaat wel degelijk, maar wordt niet uitgevoerd in verschillende gemeentes. Enige assistentie bij terugkeer is ad hoc en inconsistent. Amnesty International verwijst daarvoor ook naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo. Serviërs, Albanezen en Roma kunnen serieuze belemmeringen op hun vrij verkeer en het uitoefenen van fundamentele mensenrechten ervaren waaronder grote discriminaties in de gemeenschap en op administratief vlak, zodat zij hun politieke, sociale en economische rechten niet kunnen laten gelden. Er zijn bovendien rapporten van bedreigingen en geweld tegen deze minderheidsgemeenschappen. Door discriminatie van o.a. Roma is er voor deze groep een grotere kans op armoede en sociale uitsluiting na hun terugkeer. De kwaliteit van het onderwijs voor de Roma is slecht met als gevolg dat 3 op 4 kinderen stopt met school na hun terugkeer. Verzoekers verwijzen vervolgens naar verschillende bronnen die melding maken van incidenten in Kosovo en menen dat een gedwongen terugkeer van minderheden naar Kosovo vermeden dient te worden. Verzoekers wijzen eveneens op de problematische situatie van de integratie, en meer in het bijzonder deze van kinderen. Verzoekers werpen op dat ze geprobeerd hebben een beroep te doen op de overheden en er hen werd aangeraden om Kosovo te verlaten. Zij beweren bedreigd te zijn geweest indien zij nog andere stappen zouden ondernemen. Zij menen dat hun niet kan verweten worden dat de autoriteiten niets ondernamen. Daarenboven stellen zij zich kwetsbaar op door een klacht in te dienen en vrezen zij represailles. Dit is, zoals blijkt uit de in het verzoekschrift geciteerde rapporten, een vaak voorkomende houding bij minderheden. Verzoekers vinden het bevreemdend dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de algemene rapporten stelt dat hun klachten wel serieus

genomen werden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is de eerste om vast te stellen dat een asielzoeker 'slechts naar algemene rapporten verwijst zonder deze toe te passen op de concrete situatie'. Bovendien verwijst het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar incidenten waarbij KP, KFOR en EULEX tussenkwamen omdat er inter-etnisch geweld was om aan te tonen dat de autoriteiten hun werk goed doen. Dit toont hoogstens aan dat de autoriteiten inderdaad bij geweld tussen komen en dit trachten op te lossen, maar toont geenszins aan dat ze de klachten serieus nemen en klachten preventief behandelen. Het is zo dat de autoriteiten inderdaad soms tussenkomen bij grootschalige incidenten, maar niet bij individuele klachten die toch de pers niet halen. In geval van verzoekers die op individuele wijze een klacht indienden, werd hen gezegd dat zij de zaak niet verder moesten drijven en Kosovo beter zouden verlaten.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegen verzoekers een rapport van Amnesty International van september 2010 toe.

2.2. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan in casu niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. Het middel mist wat dit onderdeel betreft dan ook juridische grondslag.

2.3. De formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissingen zijn gebaseerd op de vaststellingen dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot hun verblijf in Kosovo, dat verzoeker weinig kennis heeft van de Roma gemeenschap en EULEX, dat er flagrante tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote aangaande de concrete problemen die zij in Kosovo zouden hebben gekend en dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt gelet op de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier werd gevoegd. Evenmin slaagt verzoeker er in aan te tonen dat er een gebrek aan hulp en bescherming zou zijn in Kosovo.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land van herkomst, *i.e.* het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, ten aanzien van het land van de vroegere gewone verblijfplaats. Dit vloeit voort uit respectievelijk artikel 1, A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen,

ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Verdrag van Genève), en artikel 2, e) en k) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Verzoekers verklaarden afkomstig te zijn uit Kosovo (stuk 6, gehoorverslag verzoeker CGVS 27/08/2010, p. 2; stuk 7, gehoorverslag verzoekster CGVS 27/08/2009) en eerste verzoeker legde een UNMIK-identiteitsdocument neer (stuk 20, Documenten, UNMIK-IK), waaruit kan worden afgeleid dat verzoekers van Kosovaarse nationaliteit zijn en hun vluchtrelaas ten aanzien van Kosovo moet worden beoordeeld.

2.7. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij een coherent beeld kan schetsen van zijn verblijfshistoriek die aan zijn vlucht voorafging, wat een belangrijk element is bij de beoordeling van hun algehele geloofwaardigheid. Op grond van de gegevens uit het administratief dossier is de Raad echter van oordeel dat verzoekers een weinig overtuigend beeld ophangen van hun verblijfshistoriek. Eerste verzoeker verklaarde immers dat hij, nadat hij de oorlog in Kosovo in 1999 was ontvlucht, zes tot zeven jaar, tot 2006 of 2007 dus, in Mladenovac (huidige Servië) verbleef, waarna hij terugkeerde naar Kosovo (stuk 6, gehoorverslag CGVS 27/08/2010, p. 3, 7). Beide verzoekers verklaarden echter ook dat zij Servië pas verlaten zouden hebben na de geboorte van hun jongste zoon, T., die op 8 mei 2009 geboren werd en die volgens zijn geboorteakte inderdaad geboren is in Belgrado (stuk 6, gehoorverslag CGVS 27/08/2010, p. 8; stuk 7, gehoorverslag verzoekster CGVS 27/08/2010, p. 8). Enkele weken na hun terugkeer in Kosovo verklaarde eerste verzoeker een UNMIK identiteitskaart te hebben aangevraagd in Kosovo Polje (stuk 6, gehoorverslag CGVS 27/08/2010, p. 7). De datum van uitreiking op deze identiteitskaart is evenwel 6 oktober 2005 (stuk 20, Documenten). Hiermee geconfronteerd, repliceerde eerste verzoeker echter dat hij in 2005 nog steeds in Mladenovac verbleef en dat hij tussen 1999 en zijn terugkeer naar Kosovo zes tot zeven jaar later slechts één keer, namelijk een jaar na zijn vertrek uit Kosovo tijdens de oorlog, naar Kosovo terugkeerde voor één dag (stuk 6, gehoorverslag CGVS 27/08/2010, p. 8, 9). Deze uiteenlopende verklaringen laten niet toe een correct beeld te krijgen van de verblijfssituatie van verzoekers en doen bijgevolg afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid.

2.8. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoeker aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde de afkomst van verzoeker te controleren (cf. RvS 23 januari 2006, nr. 154.036). Uit het gehoorverslag blijkt echter dat eerste verzoeker 'Fidan Lahu' niet kende (stuk 6, gehoorverslag CGVS 27/08/2010, p. 18). Dit centrum voor samenwerking en integratie is een koepelorganisatie waar verschillende NGO's die opkomen voor de rechten van de minderheden samengebracht zijn en waar Roma terecht kunnen voor meerdere zaken waaronder gratis juridisch advies en bijstand, informatie over onderwijs, gezondheid en de integratie van vrouwen. Gezien de duidelijke aanwezigheid en belangrijke rol van dit centrum in de RAE-gemeenschap van Kosovo Polje is het hoegenaamd niet geloofwaardig dat verzoekers, indien zij in de laatste maanden voor hun komst naar België werkelijk in Kosovo Polje zouden hebben verbleven, niet zouden weten wat Fidan Lahu is (stuk 21, Landeninformatie, SRB Kosovo, Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Fushë Kosovë/Kosovo Polje, p. 14). Bovendien stemt de bewering uit het verzoekschrift dat eerste verzoeker wel degelijk F. G., M. B. en F. L. zou kennen niet overeen met de gegevens vervat in het gehoorverslag: *"Zegt de naam F.(...) G.(...) u iets ? Nee / en M.(...) B.(...) ? Nee* (stuk 6, gehoorverslag CGVS 27/08/2010, p. 17) */ Kent u Fidan Lahu, dat is een plaats, een ruimte waar u bij verschillende organisaties terecht kunt voor hulp? Nee ken ik niet...* (stuk 6, gehoorverslag CGVS 27/08/2010, p. 18). Aangezien eerste verzoeker evenmin wist wat EULEX was (stuk 6, gehoorverslag CGVS 27/08/2010, p. 14) en tweede verzoekster nog nooit van EULEX of van UNMIK had gehoord (stuk 7, gehoorverslag verzoekster CGVS 27/08/2010, p. 6, 7), blijkt dat de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten, die zij in Kosovo situeren, ernstig op de helling wordt gezet door hun gebrekkige kennis over hun land van herkomst. Ter verschoning voeren verzoekers aan dat zij niet vertrouwd zijn met de politieke situatie in hun land van herkomst en wijzen zij op hun beperkte intelligentie. Uit de gehoorverslagen blijkt echter dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoekers kennelijk konden volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begrepen. Daarenboven werden verzoekers tijdens het verhoor bijgestaan door hun advocaat zodat eventuele beperkingen konden aangeduid worden, wat niet is gebeurd. Hoe dan ook volstaat verzoekers betoog niet om hun gebrekkige kennis over hun leefwereld te verschonen en aldus hun geloofwaardigheid te herstellen.

2.9. Met betrekking tot de vervolgingsfeiten die de kern van het asielrelaas uitmaken, mag van de asielzoeker worden verwacht dat hij deze naar plaats en tijd kan situeren omdat ze in het geheugen gegrift staan aangezien zij een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en bovendien van

determinerende invloed geweest zijn op zijn verdere leven. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een persoon met een geringe opleiding verwacht worden dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS 27 januari 2007, nr. 127.477). Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker verklaarde dat hij zijn echtgenote nadat zij werd verwond en verkracht, naar een dokter in Ugljare had gebracht en dat een Ashkali de bedreigingen herhaalde (stuk 6, gehoorverslag CGVS 27/08/2010, p. 10-16). Tweede verzoekster verklaarde daarentegen dat zij na de feiten niet naar een dokter werd gebracht en dat de bedreigingen door niemand werden herhaald (stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekster 27/08/2010, p. 5, 7). Hoewel tweede verzoekster ter rechtvaardiging van deze tegenstrijdigheid geheugenproblemen en een posttraumatisch stresssyndroom aanvoert, blijkt uit het gehoorverslag dat zij wel in staat bleek precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen. De verklaringen van verzoekster zijn van dien aard dat geheugenproblemen niet als reden kunnen worden ingeroepen, aangezien zij niet verklaarde dat zij zich bepaalde zaken niet herinnerde. Uit het neergelegde medisch attest blijkt bovendien niet dat zij specifiek aan geheugenproblemen zou lijden, en dit blijkt evenmin uit haar eigen verklaringen daarover (stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekster 27/08/2010, p. 8). Verzoekster stelde immers niet alleen nooit naar de dokter geweest te zijn maar gaf daar tevens een verklaring voor, met name dat ze bang was om naar de dokter te gaan en dat ze zichzelf verpleegd heeft (stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekster 27/08/2010, p. 5). Ook inzake de geuite bedreigingen door een Ashkali was verzoekster voldoende duidelijk (stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekster 27/08/2010, p.7) en gaf zij geenszins aan dat zij zich niets meer herinnerde. De tegenstrijdigheden tasten wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas aan vermits precies deze elementen de aanleiding vormden om hun land van herkomst te verlaten. Evenzeer heeft verzoekers' advocaat na afloop van het gehoor met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verwezen naar een geheugenprobleem maar wel naar de mogelijkheid dat eerste verzoeker niet alles aan zijn echtgenote had verteld (stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekster 27/08/2010, p. 9). Dit alles wijst geenszins op de beweerde amnesie. Bijgevolg blijven de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort gehandhaafd.

2.10. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen, anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaarden dat zij geen klacht indienden bij hun nationale autoriteiten uit angst en omdat zij dan nog meer gehaat zouden worden en zich niet tot de lokaal aanwezige internationale autoriteiten hebben gewend omdat de Albanese tolken volgens hen niet juist zouden vertalen (stuk 6, gehoorverslag CGVS verzoeker 27/08/2010, p. 12-13; stuk 7, gehoorverslag CGVS verzoekster 27/08/2010, p. 5-6). Verzoekers hebben bijgevolg niet aangetoond dat zij een poging hebben ondernomen om een beroep te doen op de beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst. Nochtans blijkt uit de evaluatie van de op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikbare informatie, gebaseerd op verscheidene onafhankelijke, objectieve, actuele en betrouwbare bronnen, dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk

van Gjiilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er heden niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten (stuk 21, Landeninformatie, SRB Kosovo, Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren). Verzoekers doen geen afbreuk aan deze informatie. Verzoekers tonen echter niet aan dat de autoriteiten eventuele klachten niet ernstig zouden nemen of enkel zouden tussenkomen bij grootschalige incidenten en al evenmin dat bij de internationale autoriteiten de Albanese tolken niet juist zouden vertalen. Gelet op de informatie aanwezig in het administratief dossier kan redelijkerwijs niet worden aangenomen dat bij verzoekers melding van een ernstig interetnisch incident aan een vertegenwoordiger van de RAE-gemeenschap hen werd aangeraden Kosovo te verlaten en niet meer over de zaak te spreken.

2.11. Uit het rapport van Amnesty International van september 2010 waaraan in het verzoekschrift gerefereerd wordt teneinde het gebrek aan bescherming aan te duiden, blijkt dat Amnesty International het belang van een eerlijke en efficiënte asielprocedure benadrukt, maar dat een gedwongen terugkeer van minderheidsgroepen wordt afgeraden. De Raad merkt op dat het niet onder de bevoegdheid van de commissaris-generaal valt om zich uit te spreken over de wijze of modaliteiten van een eventuele gedwongen terugkeer naar het land van herkomst. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet wel nagaan of de asielzoeker voldoende concrete gegevens en elementen aanreikt waaruit kan blijken dat deze in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en die een eventuele terugkeer in de weg kunnen staan. Zoals genoegzaam blijkt uit de bestreden beslissing hebben verzoekers geen zulke gegevens aangebracht.

2.12. Voor zover verzoekers hun etnische origine aanvoeren en daarbij in het verzoekschrift verwijzen naar rapporten waarin niet alleen allerhande interetnische incidenten worden beschreven in Kosovo, maar ook de bestaande socio-economische discriminatie van Roma wordt belicht, die overigens niet wordt ontkend, merkt de Raad op dat zulks niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekers voeren evenmin gegevens aan waaruit zou blijken dat er in hun land van herkomst een intern of internationaal gewapend conflict heerst zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.13. De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN